

led mellem Statsanstalten og de forsikringsøgende, der ønske at indbetale deres Præmier i ugentlige Rater. Det er nemlig saaledes, at en af de Vanskeligheder, Forsikringstanken har at overvinde, hvis den skal trænge igennem i Arbejderkredse, er Præmieindbetalingen. De fleste Steder blive Præmierne jo indbetalte enten kvart- eller halvårsvis, og disse forholdsvis store Beløb have Arbejderne, der modtage deres Løn ugevis, meget vanskeligt ved at opspre, derfor er man gaaet til at danne dette Selskab, der er blevet til paa den Maade, at forskellige Arbejderorganisationer have sluttet sig sammen og indbetalt den fornødne Garantikapital. Forholdet er nærmere ordnet saaledes, at Interessenterne kunne indbetale deres Præmier ugevis, og tillige er det fastsat i Statutterne, at hvis Sygdom eller Arbejdsløshed en Tid skulde hjem søge vedkommende Interessent, vil han ikke derfor tabe sin Ret til den Forsikring, han har tegnet. Den Stilling, Arbejdernes Livsforsikrings-selskab staar i til de forskellige Organisationer, dels Syge- og Begravelseskasser, gør, at det har større Betingelser end en hel Del andre Selskaber for at kunne opkræve Kontingentet med de meget ringe Omkostninger, hvad der jo bevirker, at Arbejderne kunne tegne deres Forsikringer til den billigst mulige Pris. Forholdet er i øvrigt det, at de Forsikringer, som tegnes i Arbejdernes Livsforsikrings-selskab, alle indgaa i Statsanstalten for Livsforsikring, saa at Selskabet i Grunden kun staar som en Slags Inkassator for denne, og da Statsanstalten har Stempelfrihed for sine Policier, forekommer det mig at være baade ret og billigt, at de Forsikringer, der her er Tale om, komme til at nyde godt af den samme Begunstigelse. Jeg synes, der er saa meget større Grund til at imødekomme dette lille Forslag, som det dog maa siges, at dette Selskabs Formaal utvivlsomt er godt, og at de Bestræbelser, der gøre sig gældende hos Arbejderne for at forsikre sig, fortjene Opmuntring og Støtte fra Lovgivningsmagtens Side. Det har sin Betydning, rent samfundsmæssig set, at der vækkes Interesse hos Arbejderne for i en saadan Udstrækning, som deres økonomiske Forhold tillade det, at sørge for deres egne og deres efterladtes Fremtid. Det er dette Selskabs Formaal, og jeg vil indtrængende anmode det høje Ting om at modtage dette lille Forslag med Velvillie og søge at fremme det saa hurtigt som muligt.

Finansministeren (Vilhelm Lassen): Da jeg allerede for nogen Tid siden gennem Pressen erfarede, at nogle Arbejdere havde dannet et Livsforsikrings-selskab og genforsikret deres Forsikringer i Statsanstalten, forekom det mig unægteligt, at det var noget prisværdigt, der her var foregaaet, baade at Arbejderne sluttede sig sammen om at erhverve sig Livsforsikringer, og at man fra en, jeg tør nok sige, saa konservativ Anstalts Side som Statsanstalten — det er jo en Anstalt, der aldrig har udmærket sig ved at løbe løbsk — havde vist sig imødekommende overfor denne Sammenslutning og skaffet den størst mulige Sikkerhed, der overhovedet kan skaffes for, at de vedkommende Arbejdere fik deres Livsforsikringer udbetalte. Jeg kan ikke sige andet, end at jeg synes, det fra begge Sider er en fortjenstfuld Virksomhed, der her er begyndt. Den Stempelbegunstigelse, som der er Tale om, angaar de Policier, som Arbejdernes Livsforsikrings-selskab selv udsteder til sine Medlemmer. Det er ganske klart, at det vilde være meget let ved en ganske lille Ændring i Foreningens Statutter at erhverve Stempelbegunstigelsen uden Lov, thi saa snart Statutterne bleve skrevne saaledes, at Selskabet kunde kaldes et Agentur for Statsanstalten, og at dennes egne Policier gik ud til Medlemmerne, var Stempelfrihed hjemlet ved Loven af 18. Juni 1870. Det har forekommet mig, at Lovgivningsmagten ikke kunde have nogen som helst Interesse af at lægge sig hindrende i Vejen for, at Arbejderne og Statsanstalten i denne nyttige Virksomhed organisere sig paa den Maade, som de ved deres Kontrakt ere blevne enige om er den praktisk bedste og mest hensigtsmæssige. Dette er jo det eneste Spørgsmaal, som her foreligger. Det er ganske klart, at det vilde være meget let at ordne Sagen saaledes, at Stempelfriheden fulgte af Loven af 18. Juni 1870. Man har fundet den nuværende Ordning mere hensigtsmæssig, man arbejder maaske paa den Maade en Smule mere uafhængigt af hinanden, og der synes mig ingen som helst Grund for Lovgivningsmagten til at blande sig i det Spørgsmaal, saa meget mere som Loven af 2. Februar 1870, som jeg gentagne Gange har henvist til, udtrykkelig peger paa, at Lovgivningsmagten bør give Stempelfrihed til Arbejderforeninger — der staar udtrykkeligt *Arbejderforeninger*.

Det ærede Medlem, som først talte, talte om Monopoler for visse Kredse af